

הנסיך איגור ומוזהבית

המלך הזקן מת והשאיר את ממלכתו לאיגור, נסיך צעיר. הנסיך הכיר פעם בנשף בחורה יפה בשם מוזהבית, כזו שצבעה את שערותיה כדי שיראו כמו זהב.

מוזהבית מאוד מצאה חן בעיני הנסיך, הוא התאהב בה והחליט לבקש את ידה אצל אביה, המלך השכן. הוא ידע שאבא של מוזהבית שומר היטב על בתו היפהפה ולא בקלות יסכים לתת לו אותה לאישה.

הוא ידע שבלי עזרת קסומים ופלאים לא יוכל להשיג את ידה של מוזהבית. ומאין יבואו לו כאלה? הו, זאת לא הייתה בעיה לנסיך שהתחנך על ספרי אגדות. הרי במרבית האגדות סופר שאם נסיך או מלך או אדם צעיר יוצאים ליער, ובמיוחד יער עבה וסמיך ביותר, הם יפגשו שם או חיה כלשהי שנתפסה במלכודת, או קבצן זקן שכבר לא אכל

דבר בשנתיים האחרונות. ואלה אינם אלא קוסמים המחופשים לחיה או לקבצן. ואם הוא, הנסיך, יעזור לאותה חיה או לאותו קבצן, יקבל מהם ידע מופלא או חפצים קסומים, בכל אופן דברים נפלאים, שיעזרו לו להשיג את מבוקשו. לכן, לפני שפנה למלך אבא של מוזהבית, יצא הנסיך איגור לצייד ביער.

הוא הלך שם זמן רב ולא ראה תחילה כל חיה או קבצן, עד שפתאום, ממש על ידו, הופיע צבי צעיר. הנסיך תפס את הקשת שלו כדי לירות בצבי, אך זה פתאום אמר, בקול אנושי ממש, "אל תירה בי, איגור. תחוס עלי ואפצה אתך יפה."

הנסיך הוריד את הקשת ואז אמר לו הצבי "אתה יכול להבין את דבריי כי הנך עומד במקרה במקום מיוחד. כאן, על ידך תראה עלים של צמח דומה לגזר. גזר זה מאפשר לבן-אדם להבין את שפת כל החיות והציפורים, כאילו דיברו בשפת אנוש. תחפור סביבו, תוציא את הגזר, בשל ואוכל אותו. אזי תבין את שפת חיות וציפורים כאילו היית מלך שלמה!"

הצבי גמר את דבריו ונעלם מעיני הנסיך בין העצים הסבוכים.
התחיל הנסיך לחפור סביב הצמח בעל עלי גזר



והוציא את השורש. הביא אותו הביתה, ומאחר שלא רצה לסמוך על הטבחים, בישל אותו בעצמו בסתר, בחדרו, והתחיל לאכול.
הגזר לא היה לו טעים במיוחד, ואולי הנסיך איגור

לא רגיל היה לבשל ולא בישל אותו מספיק, ואולי היה רגיל למטעמים טובים יותר. בכל אופן הגזר נאכל כולו.
עכשיו הגיע זמן לבדוק את כוחו של התבשיל. שוב יצא איגור ליער. הלך ופתאום ראה בקצה היער שיח בוער. מתחת לשיח נשמע קול דקיק "תצילו! תצילו!" הנסיך ראה שהשיח עומד ממש על תל קטן, קן של נמלים, ואלה רצות סביב וצועקות לעזרה.
הנסיך כיבה בקלות את האש והנמלים אמרו "תודה לך, איגור. אם תזדקק לעזרה, קרא לנו." צחק איגור וחשב - מה כבר נמלים יכולות לעזור לו.
הלך הלאה ופתאום שמע צעקות רמות של עורבים. הביט וראה - על אורן גבוה עומד קן עורבים עם שני גוזלים בו. והגוזלים קוראים "אנו רעבים! אבא ואמא שלנו נעלמו, אולי נץ טרף אותם. כבר יומיים לא אכלנו!"
הוציא איגור שקית גרעיני שיפון ששמר לעצמו לדרך, וזרק לגוזלים לתוך הקן.
"תודה! תודה לך! אם תזדקק לעזרה קרא לנו

שיחקה פעם באחו. ענק מאה פנינים היה על צווארה, אך החוט נקרע והפנינים התפזרו באחו. עליך לאסוף אותן תוך יום אחד." יצא הנסיך איגור מהארמון כדי לראות היכן הפנינים של מוזהבית. אבל האחו היה רחב ידיים ועשב עליו גבוה. איך אפשר למצוא בו פנינים קטנות? ואז נזכר איגור בנמלים וקרא "נמלים, נמלים יקרות, אולי תוכלו לעזור לי?" מיד הופיעה לפניו מלכת הנמלים ושאלה איך הן



ונבוא." איגור המשיך ללכת והגיע לאגם. ושם פגש שני דייגים שרבו ביניהם. אחד מהם הטיל רשת למים, וכשהוציא אותה ראו בה דג גדול שוו חכה של הדייג השני תפוס בפיו. למי עכשיו שייך הדג? לבעל הרשת או לבעל החכה? "אפתור לכם את הבעיה" אמר הנסיך. תמכרו לי את הדג ותתחלקו בכסף שתקבלו ממני תמורתו." הסכימו הדייגים להצעה וכשהדג היה כבר בידיו של איגור, הוא שחרר אותו חזרה למים. האירועים המעניינים עודדו את איגור וחיזקו את רוחו. עכשיו הוא החליט ללכת ישר אל אביה של מוזהבית. המלך קיבל אותו יפה אבל אמר, "בעלה של מוזהבית חייב להיות איש נבון ובעל תחבולות וכישורים מיוחדים. לפני שאסכים לתת לך מוזהבית לאישה עליך למלא שלוש משימות." "ומה הן המשימות?" שאל איגור. "המשימה הראשונה היא פשוטה - מוזהבית

יכולות לעזור. לא לקח זמן רב וכל מאה הפנינים של מוזהבית מונחות היו לפני הנסיך. הוא הודה יפה לנמלים והלך להביא את הפנינים למלך. המלך ספר את כולן, התפלא שהמשימה שהטיל על איגור בוצעה תוך זמן כה קצר ומיד מסר לו את משימתו השניה.



"המשימה השנייה קשה קצת יותר" אמר המלך "כי מוזהבית בתי התרחצה באגם ואבדה טבעת זהב יקרה. האגם הוא עמוק, אבל אם אתה בחור מוצלח, תוכל למצוא תוך יום את הטבעת." למחרת בבוקר הלך איגור ללא שהיות לשפת האגם וקרא "הלו, דג יפה ששחררתי מידי הדייגים לפני יומיים. אני זקוק מאוד לעזרתך!" לא לקח זמן רב כשהדג הוציא את ראשו מהמים. איגור הסביר לו את הבעיה והדג הבטיח לרתום את כל חבריו למשימה. ובאמת, כבר בשעות צהריים טבעת הזהב הייתה בידי של איגור. הנסיך מעודד חזר לאבא של מוזהבית ומסר לו את הטבעת. "יפה עשית" אמר המלך "אבל המשימה השלישית היא באמת קשה. שד נבזי השתלט על חדר שבו כל האוצר שלי. הוא לא מרשה להיכנס לפקיד האוצר ולא לי. האשף הגדול של בית המלוכה הסביר שכדי להשתחרר מהשד יש להתיז עליו מי מוות, מים מיוחדים שרק ציפורים אחדות יודעות איפה ניתן למצוא אותם. תביא לי כוס מים כאלה!"



איגור לא השתהה זמן רב. הוא יצא ליער וקרא בקול גדול "עורבים קטנים! אולי יודעים אתם איפה נמצאים מי המוות?"

לא עברו שתי דקות וליד הנסיך הופיעו שני עורבים, הורים של הגוזלים שהוא האכיל, ובמקורותיהם דלי מים שחורים, מי מוות.

איגור הודה לציפורים והביא את המים למלך. המלך שיבח אותו ומיד ציווה להכין נשף החתונה. הוא חיתן את הנסיך איגור עם בתו מוזהבית, והזוג חי בעושר ואושר עוד זמן רב.